

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: **M.**, bytom H., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Drieňová č. 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. SVS-230-2008/01054/TGH zo dňa 25.3.2008, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 95/2008-33 zo dňa 27.11.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 95/2008-33 zo dňa 27.11.2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia č. SVS-230-2008/01054/TGH zo dňa 25.3.2008, ktorým žalovaný zamietol odvolanie a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Obvodného úradu v Žiline č. 2006/05051-000882/1031-1033/2BE zo dňa 20.12.2007 o uznaní žalobkyne vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej

len „zákon“) a uložení pokuty vo výške 500,-Sk (16,60 €). Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že postup a rozhodnutie žalovaného boli v súlade so zákonom a napadnuté rozhodnutie je náležite odôvodnené a preto žalobu žalobkyne zamietol.

Podľa názoru krajského súdu v správnom konaní bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobkyňa svojim konaním naplnila znaky priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona a skutku sa dopustila tým, že narušila občianske spolunažívanie, keď inému ublížila na cti tak, že dňa 13.5.2006 v čase medzi 11.00 a 16.00 hod. urážala JUDr. A. slovami „zlodejka, podvodníčka, príslušníčka ŠTB“ a obviňovala ju, že okráda jej matku. Krajský súd uviedol, že správny orgán uskutočnil celkovo osem ústnych pojednávaní na prejednanie priestupku, na ktoré sa žalobkyňa napriek poučeniu nedostavila a svoju neprítomnosť ospravedlňovala zdravotnými dôvodmi. Krajský súd konštatoval, že správny orgán postupoval správne a v súlade so zákonom, keď konal v neprítomnosti žalobkyne. Počas konania vzniesla aj námietku predpojatosti o vylúčenie celého odboru konania, na základe ktorej bola vec postúpená na rozhodnutie Obvodnému úradu v Martine. Na základe podnetu podaného JUDr. A. na Okresnú prokuratúru v Žiline a rozhodnutia žalovaného bola vec vrátená na rozhodnutie späť Obvodnému úradu v Žiline.

Krajský súd dospel k záveru, že správne rozhodnutia oboch stupňov sú zákonné, riadne odôvodnené a rovnako je odôvodnená aj výška pokuty. Dodal, že námietka žalobkyne o ochrane svojho vlastníckeho práva neobstojí, pretože táto je zaručená pred akýmkoľvek neoprávneným zásahom ustanoveniami Občianskeho zákonníka a žalobkyňa sa mala ochrany domáhať cestou príslušného súdu.

Proti rozsudku podala žalobkyňa odvolanie, ktorým krajskému súdu vytýkala, že sa nevysporiadal s jej argumentáciou. Namietala, že rozhodnutie o vznesenej námietke predpojatosti Krajského úradu č. 2006/07215/3MC zo dňa 7.8.2006 bolo právoplatné a nebol možný voči nemu žiaden opravný prostriedok a nebolo ho možné ani preskúmať v mimoodvolacom konaní. Podľa jej názoru, že svedecké výpovede nekorešpondujú s listinnými dôkazmi a výpovede svedkov sú rozdielne. Uviedla, že ak by sa konania kladeného jej za vinu dopustila, tak by aspoň jedna z policajných hliadok voči nej zasiahla.

Uviedla, že výpovede svedkov K. a B. sú nevierohodné, pretože títo svedkovia sa spolu s JUDr. S. pokúsili klamaním súdneho znalca aj súdu bezdôvodne a nezákonne obohatiť. Zotrvála na svojom presvedčení, že pri ochrane svojho majetku sa mohla brániť akýmkoľvek spôsobom a poukázala na iný prípad, v ktorom bol útočník, ktorý takto chránil svoj majetok, zbavený obvinenia. Ďalej poukázala na výklad slov zlodej, okradnúť a vyjadrila názor, že rozhodnutie žalovaného nevychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny a zotrval na svojom vyjadrení k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v intenciách dôvodov podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 2.2.2010, po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného zistil, že na základe podnetu JUDr. S. začal Obvodný úrad v Žiline priestupkové konanie vo veci spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ zákona. Prvostupňový správny orgán opakovane nariadil vo veci ústne pojednávanie na prejedanie priestupku, ktorého sa žalobkyňa napriek poučeniu nezúčastnila ani raz a dôvodila svojimi zdravotnými problémami. Správny orgán si po opakovanom odročení pojednávania vyžiadal od ošetrojúceho lekára žalobkyne informáciu o jej zdravotnom stave (zo dňa 5.11.2007), z ktorej vyplýva, že zdravotný stav žalobkyne jej dovoľuje zúčastniť sa konania pred správnym orgánom. Rovnako z administratívneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa napriek tvrdeným zdravotným ťažkostiam a práceneschopnosti, ktorou ospravedlňovala svoju neúčast' na pojednávaní, dostavila na mestský úrad, kde žiadala vyhotovenie správy o svojej povesti. Správny orgán preto v súlade s § 74 ods. 1 zákona prejednal vec v neprítomnosti žalobkyne. Po vykonanom dokazovaní a zhodnotení dôkazov jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že žalobkyňa sa skutku dopustila tým, že JUDr. A. dňa 13.5.2006 v čase medzi 11.00 a 16.00 hod v blízkosti domovej nehnuteľnosti v Ž. na H. urážala slovami „zlodejka,

podvodníčka a príslušníčka ŠTB“ a obviňovala ju, že okráda jej matku. Správny orgán jej za spáchanie uvedeného priestupku uložil pokutu v sume 500,-Sk (16,60 €).

Žalobkyňa v správnom konaní opakovane podávala námietky predpojatosti v zmysle § 12 ods. 1 SP. Žalovaný vyhovel jej námietke o predpojatosti všetkých zamestnancov Obvodného úrad v Žiline, odboru všeobecnej vnútornej správy a rozhodnutím č. 2006/07215/3MC zo dňa 7.8.2006 ich vylúčil z konania o predmetnej veci a vec postúpil Obvodnému úradu v Martine. Na základe podnetu JUDr. S. zo dňa 17.8.2006 vydala Krajská prokuratúra Žilina upozornenie prokurátora č. Kd 2083/06-8 zo dňa 16.10.2006 na odstránenie porušení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní s odôvodnením, že predmetné rozhodnutie o vylúčení zamestnancov prvostupňového správneho orgánu nie je náležité odôvodnené. Na základe podania JUDr. S. žalovaný rozhodnutie zo dňa 7.8.2006 zrušil a v novom konaní Krajský úrad v Žiline rozhodnutím č. 2007/01162/3MC zo dňa 2.7.2007 návrhu na vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vo veci nevyhovel. Ďalším námietkam žalobkyne o predpojatosti JUDr. B. (vo veci konajúcej pracovníčky správneho orgánu) správny orgán nevyhovel.

Po podaní rozkladu žalovaný prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobkyne, ktoré spočívali v tvrdení, že svedecké výpovede nekorešponovali s listinnými dôkazmi, svojim konaním len chránila svoj majetok, že vlastnícke právo JUDr. S. je spochybnené, že správny orgán neakceptoval jej práceneschopnosť a nebola dodržaná zásada in dubio pro reo. Žalovaný trval na správnosti a zákonnosti svojho postupu, keď pojednával v neprítomnosti žalobkyne a poukázal na to, že v konaní nariadil osem ústnych pojednávanií, na ktoré sa žalobkyňa nedostavila napriek tomu, že podľa vyjadrenie jej ošetrojúceho lekára, jej zdravotný stav nebránil zúčastniť sa pojednávania. K inštitútu vylúčenia zamestnanca pre námietku predpojatosti uviedol, že tento nemá vplyv na priebeh konania tak, ako na to poukazovala žalobkyňa – že rozhodnutie o námietke mala doručené až po siedmych dňoch od ústneho pojednávania. Uviedol, že odvolací orgán preskúmaním rozhodnutí správneho orgánu o nevyhovení námietok predpojatosti zistil, že postup správneho orgánu bol zákonný v súlade s § 12 ods. 1 SP a rozsah odôvodnenia v dostatočnej miere zdôvodnil nestrannosť JUDr. B. k predmetu veci a k účastníkom konania. K vykonanému dokazovaniu pred správnym orgánom uviedol, že každý svedok bol pred výpoveďou poučený o svojich právach a povinnostiach, správny orgán všetky vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo aj v ich

vzájomných súvislostiach a keďže žalobkyňa nenavrhol žiadny dôkaz, ktorým by bola preukázaná nepravdivosť už vykonaných dôkazov, považoval odvolací správny orgán zistenie skutku za dostatočne preukázané. Žalovaný sa stotožnil aj s výškou uloženej pokuty. Na záver dodal, že zabezpečenie osobného nároku konaním, ktoré má znaky priestupku, nesie so sebou právnu zodpovednosť za takto spáchaný priestupok a ubližovanie inému na cti nemožno považovať za primeraný spôsob obrany proti priamo hroziacemu útoku na záujem chránený zákonom, pretože týmto skutkom sa sledoval cieľ uraziť a ponížiť iného a nie odvrátiť nebezpečenstvo.

V predmetnej právnej veci bolo predmetom súdneho prieskumu rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu o uznaní žalobkyne vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, preto sa súd tvrdeniami žalobkyne zameranými na zdôvodnenie jej vlastníckych práv dôvodne nezaoberal. Dôvody odvolania sa podstatne neodlišovali od dôvodov žaloby, ku ktorým zaujal stanovisko súd prvého stupňa ani od dôvodov odvolania proti prvostupňovému správne rozhodnutiu, s ktorými sa náležitým spôsobom vo svojom rozhodnutí vysporiadal žalovaný a odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojuje ako svoje vlastné s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 219 ods. 2 OSP.

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd navyše konštatuje, že postup žalovaného, ktorým tento odstránil pochybenie v otázke vylúčenia zamestnancov OÚ v Žiline, bol v súlade so zákonom a nepredstavuje vadu vyvolávajúcu nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd nemal pochybnosť, že vo veci rozhodovali orgány vecne a miestne príslušné prostredníctvom svojich pracovníkov, ktorí z prejednávania veci neboli (dôvodne) vylúčení a nezistil ani iné procesné porušenie práv žalobkyne.

Rovnako nemal dôvod pochybovať o dôveryhodnosti svedkov K. a B., z ktorých výpovedí jednoznačne vyplýva, že ako susedia konflikt, ktorý sa stal dňa 13.05.2006 v čase medzi 11.00 h až 16.00 h medzi žalobkyňou a JUDr. A., sledovali.

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalobkyne vidiacu rozpor v obsahu úradných záznamov príslušníkov polície zo zásahu a ich neskoršími svedeckými výpoveďami, s poukazom na to, že ako vyplýva z obsahu ich svedeckých výpovedí pri zásahu (konajúc

vo veci priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 priestupkového zákona, z ktorého bola obvinená JUDr. S.) sa zameriavali na odstraňovanie drevenej garáže, odpratávanie vecí v nej uložených a odpratávanie pozostatkov stavby a v čase podávania vedeckých výpovedí si s odstupom času spomínali aj na verbálne prejavy medzi žalobkyňou i JUDr. A. v rozsahu ako tieto prejavy zachytili svojimi zmyslami a spomínaním na tento zásah. Obsahom ich výpovedí a ich vypovedacou hodnotou sa v dostatočnej miere zaoberali správne orgány prvého i druhého stupňa, tieto náležitým spôsobom v súlade s logickým uvažovaním vyhodnotili a s ich závermi sa stotožnil krajský súd ako i odvolací súd. Nebolo úlohou súdu v konaní skúmať dôvody, pre ktoré príslušníci niektorej z hliadok prítomní dňa 13.5.2006 v súvislosti s riešením vlastníckych vzťahov medzi ňou a JUDr. A. nezasiahli vtedy aj vo veci predmetného priestupku, a táto skutočnosť, na ktorú poukazovala žalobkyňa, podľa názoru odvolacieho súdu nevyklučuje, že títo svedkovia vnímali vlastnými zmyslami skutkové okolnosti tak, ako ich opísali vo svojich výpovediach a niet dôvodu považovať ich z tohto dôvodu za nevierohodné, účelové alebo tendenčné.

Nebolo možné napokon zohľadniť ani tvrdenie žalobkyne o primeranosti jej postupu pri ochrane jej majetku, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňou použité expresívne výrazy nemožno vzhľadom na ich obsah, formu a okolnosti, za ktorých boli prednesené, považovať za oprávnenú kritiku JUDr. S. zameranú na odvrátenie priamo hroziaceho útoku na zákonom chránený záujem (najmä, ak v tom čase boli prítomní príslušníci štátnej aj mestskej polície), ale tieto evidentne sledovali cieľ uraziť a ponížiť iného.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu i žalovaného, že svojim konaním žalobkyňa uvedený priestupok spáchala tak, ako bol ustálený na základe riadne vykonaného dokazovania pretože vzhľadom na to, že neboli zistené také vady konania pred krajským súdom, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP) a ani námietky žalobkyne neboli spôsobilé spochybníť správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 219 ako vecne správny potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo nebola v tomto konaní úspešná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 2. februára 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová